

פֶּסְטְרִיגְתָא חוֹלֵם

פֶּסְטְרִיגְתָא מְחִידָה בְּשָׁנָתוֹ,
אֶסְתְּרֵל, אוּ בַת דְּמוּתָהּ,
הוֹלְכֵת כְּמוֹ אֶז, כְּמוֹ פְּעֵם,
בְּכַתְנַת בֶּד פְּשׁוּטָה.

”סֵלַח לִי, אֱהוּב יְקָרוֹ!”
רוֹכְנֵת הִיא וְאוֹמְרָתָ:
”אֲהֶבָה – לֹא סֵתָם אוֹמְרִים,
כַּתְּפֵת־אֵשׁ בּוֹעֶרֶת.”

חָרַשׁ אֵלָיו הִיא פּוֹסַעַת,
מְחִיקֵת, יְחַפֶּה.
גֶּשֶׁם מֵאֵי וְעֶשֶׂב לַח,
נִיחוּחוֹת נְעוּרֵי גּוֹפָה.

וְהוּא – מְחִידָה, מְאֹשֶׁר:
”כַּמָּה טוֹב שְׂבָאֵת אֵלַי,
בְּגִלְל גְּעֻגּוּעַ וְצַעַר,
כַּמְעַט נְטִלְתִי חַיִּי.

בוֹאֵי, נִבְרַח לְוִינָה כְּעַת,
נִתְחַתֵּן בְּלִי שְׁהִיֹּת –
אֲהִיָּה אִמּוֹ, חֵיטְ מְסַמָּה,
אֲחֻזִּיק שְׁלֶשֶׁה שׁוּלְיֹת.

אֵת תֹּאפֵי וּתְבִשְׁלִי,
תִּלְבְּשִׁי כְּתַנַּת שֵׁשׁ.
אֲנִי בְּתִינּוֹק אֶטְפֵּל
וְעֻצִּים לְתַנּוּר אֶקוֹשֵׁשׁ.”

הִנֵּה הֵם שְׁנִיָּהֵם עַל הַסּוּס,
הֵאֵם יִתְחַרוּ בְּרוּחוֹת?
פֶּסְטְרִיגְתָא יוֹשֵׁב מֵאַחֹר,
אֶסְתֵּר מְחֻזְּקָה בְּמוֹשְׁכוֹת.

הוֹפּוּ הוֹפּוּ! ”אוֹי, אֲנִי נוֹפֵלוֹ!” –
אֶסְתֵּר אֵינְנָה שׁוֹמְעַת –
טְרֵאחַ! הוּא נִמְרָח עַל הַקְּרָקַע,
דָּם בָּאָף, הָעֵינַן דּוֹמְעַת.

הוּא קָם, מִתְנַשֵּׂף הוּא וְרִץ,
אֵיפֹה הִיא הַבּוֹרְחַת?
אֶבֶל אֶסְתֵּר נִעְלָמֵת אִי־שָׁם,
בְּמִקּוֹם בּוֹ הַשְּׂמֵשׁ זוֹרְחַת.

נֶאֱנַח פֶּסְטְרִיגְתָא מֵעִמְק שְׁנָתוֹ:
”אֲבַכְתִּיָּה שׁוֹב, אֲהוּבָה,
וְטוֹס הִזְהֵב אֵף הוּא שׁוֹב אֶבֶד
נוֹצָה אַחַת זְהָבָה.”

לא רק אסתר מתקשה לישון. גם שנתו של פסטריגתא טרופה. בחלומו מתגלה אסתר אהובתו כפי שהיא זכורה לו עוד טרם שנקחה לארמון המלך, נערה פשוטת הליכות, יפהפייה שניחוחות גופה – ריחות גשמי האביב של חודש מאי ("מאיִאָווע רעגן") – מהלכים עליו קסם משכר. חלומו של שוליית החייטים אינו מתמצה במימוש האהבה, שמנקודת מבטו פירושה מיסודה בדרך המסורתית של חתונה. לתוכנית הנישואין מצטרפת גם משאלת עתיד של קידום מקצועי בווינה, עיר האפשרויות הבלתי מוגבלות: הוא יהיה אז אומן ורבי־חייטים ("מיינסטער") ולצדו יעבדו שלושה עוזרים – ממש כמותו, כפי שהוא עצמו מתפרנס לפי שעה. גם תמונת התא המשפחתי המצטיירת לפסטריגתא בחלומו היא שמרנית וזעיר־בורגנית: האשה תישאר בבית – תלד, תבשל ותאפה; ואילו הוא, הגבר, יפנק אותה בבגדים נאים, יסייע לה בגידול התינוק ויקבל על עצמו את המלאכה הקשה של חטיבת עצים לחימום ולבישול. תמונת עתיד זו אינה הולמת כמובן את אופייה המשוחרר וה"פמיניסטי" של אסתר – היא זו שמהתלת בו ובורחת, היא זו שרוכבת על הסוס ומחזיקה במושכות. פסטריגתא הוא שיושב מאחור, ספק נגרר, וסופו שנופל מן הסוס הרוהר ומוטח ארצה בביוון. הטווס הפורח באוויר ונוצת זהב הנושרת מזנבו המפואר מסמלים את שברו של החלום.

